

занимаватъ съ търговия, а българитѣ сж отлични домостроители и дърводѣлци.

Имаше единъ просякъ отъ с. Подвисъ. Сакатъ бѣше, не можеше да се занимава съ тежка земледѣлска работа. Макаръ да имаше малко земя, кжща и други имотецъ, но му бѣше станало навикъ да отива отъ врѣме на врѣме въ съсѣднитѣ градове и да проси. Отиваше и въ Крушово. Попроси малко и се изгуби. Като отиде въ нѣкоя кжща, не казва нищо, а само вика: кой каквото чини, себе си го чини; кой какво дава, себе си го дава“. Ако му дадатъ нѣщо, взимаше го и отминаваше; ако ли не, пакъ продължаваше на друга порта. Викаха го Петъръ.

Въ Крушово имаше една влахинка на име Анастасия. Заможна бѣше, но бѣше ужасно скържава. Мразеше българитѣ прѣмно, но защо — сама не знаеше. Думата българинъ за нея нѣмаше друго значение, освѣнъ простакъ, селянинъ, неукъ човѣкъ. Когато дойдѣше при нея селянинъ, не казваше „дойде човѣкъ, селянинъ“, ами — „дойде българинъ“. Всички други за нея бѣха човѣци, но селянитѣ бѣха българи.

Кирия Анастасия смѣташе себе си за чисто-крѣвна гъркиня, макаръ да приказваше само влашки и български.

Кирия Анастасия бѣше сама. Мжжътъ ѝ умрѣ младъ на чужбина нѣкждѣ, а синътъ ѝ, едничката ѝ утѣха и надежда, работѣше въ Египетъ.

Чичо Петъръ просѣше пролѣтъ и есень. Другото врѣме кждѣ се губѣше, не бѣше извѣстно. Щомъ се явѣше прѣдъ врата на госпожа Анастасия и произнасеше напѣвно своето двустиише, тя, госпожа Анастасия, му се озжбваше и му извикваше: хайде, хайде, махай се оттука! — бугаринъ кра-